

רע"פ 1463/21 - אברהם שמעון כהן נגד מדינת ישראל - עיריית חיפה בע"מ

בבית המשפט העליון

רע"פ 1463/21 - א'

לפני: כבוד השופט י' אלרון

המבקש: אברהם שמעון כהן

נגד

המשיבה: מדינת ישראל - עיריית חיפה בע"מ

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה ב-עפ"א 66908-12-20 מיום 13.2.2021 שניתן על ידי השופטת א' דגן; בקשה לצירוף ראיה

המבקש: בעצמו

החלטה

- לפניי בקשה למתן רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה (השופטת א' דגן) בעפ"א 66908-12-20, מיום 13.2.2021, בגדרו נדחה ערעור המבקש על הכרעת דינו וגזר דינו של בית משפט לעניינים מקומיים בחיפה (השופטת ס' גץ-אופיר) בח"נ 21336-09-20, מיום 2.12.2020.
 - ביום 5.7.2020 ניתן למבקש דו"ח חניה על סך 250 ש"ח בשל החניית רכבו בסמטת ממון שבחיפה (להלן: הסמטה), באופן שיש בו משום הפרעה לתנועה, בניגוד לסעיף 6(ב1) לחוק עזר לחיפה (העמדת רכב וחנייתו), התשמ"ה-1985; וכן תקנה 71(1) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961.
 - לאחר שהמבקש הגיש בקשה להישפט בגין דו"ח החניה, הוא הורשע בבית המשפט לעניינים מקומיים.
- נקבע כי, בידי המבקש לא עלה להוכיח את טענתו בדבר אכיפה בררנית, שכן לא הוכח כי במועד המדויק בו

ניתן לו דו"ח החניה חנו בסמטה רכבים נוספים באופן אסור; וכי הואיל והמבקש עצמו הודה שחסם עם רכבו נתיב נסיעה אחד, כאשר הנתיב השני נותר פנוי, אזי ממילא הודה בביצוע העבירה.

4. בית המשפט לעניינים מקומיים בגזר דינו שקל בין היתר את אופן ניהול ההליך על ידי המבקש - עורך דין במקצועו - תוך שצוין כי זימן שלושה עדים "אך חקירתם סתתה מהנושא העיקרי" וכי זו אף לא "ביססה ולו חלקיק" מטענותיו, ואף נהג בחוסר כבוד כלפיהם וביזה בכינויי גנאי את עובדי המשיבה; וכן את העובדה כי בהגשת בקשה להישפט נטל המבקש על עצמו את הסיכון כי יוטל עליו עונש, העלול להיות גבוה מהקנס המקורי שניתן לו.

לנוכח האמור, ומכוח סעיף 254 לפקודת העיריות [נוסח חדש], נגזר על המבקש קנס כספי בסך של 3,000 ש"ח או 30 ימי מאסר תמורתו.

1. ערעור המבקש לבית המשפט המחוזי נדחה.

נקבע כי אין לקבל את טענת המבקש כי לא ניתן לו יומו בבית המשפט, שעה שניהל הליך הוכחות; כי טענתו באשר להיעדר סמכות הפקח ליתן דו"חות חניה לא הועלתה בפני בית המשפט לעניינים מקומיים, וממילא לא הוכחה; כי לא עלה בידו להוכיח טענת אכיפה בררנית; וכי סעיף העבירה בה הורשע הוא החניית רכב באופן המפריע לתנועה, ולפיכך טענת המבקש לפיה לא חנה בניגוד לתמרור האוסר חניה, אינו רלוונטי למקרה דנן.

לענין העונש שנגזר על המבקש, בית המשפט המחוזי ציין כי הלה לא הצביע "על מתחם הקנסות המקובלים" שעה שנאשם הורשע בעבירות המיוחסות לו ומדוע לגישתו גזר הדין חורג מהמקובל.

2. מכאן הבקשה שלפניי, במסגרתה המבקש שב וטוען כי המשיבה פעלה תוך אכיפה בררנית - זאת אף על פי שהלין מזה כ-10 שנים בפני המשיבה על רכבים אחרים החונים בסמטה וחוסמים את הכניסה למחסן שברשותו, אך האחרונה לא נענתה לתלונותיו; כי מאז דו"ח החניה מושא הערעור ניתנו לו 14 דו"חות נוספים שאף בגינם ביקש להישפט, ואולם המשיבה לא איחדה את התיקים בעניינו בכוונה להכביד עליו; וכי בקביעת גובה הקנס, זקף בית המשפט המחוזי לחובתו את היותו עורך דין ואת בחירתו לנהל הליך הוכחות.

בד בבד, הגיש המבקש בקשה לצירוף ראייה, בדבר פירוט פניותיו למשיבה הנוגעות לחניית רכבים אחרים החונים בסמטה וכן פירוט הדו"חות שנרשמו בסמטה.

3. דין הבקשה להידחות.

הלכה היא כי רשות ערעור ב"גלגול שלישי" תינתן במקרים חריגים בלבד שבהם מתעוררת סוגיה עקרונית בעלת חשיבות משפטית, או כאשר מתעורר חשש מפני עיוות דין מהותי או אי צדק קיצוני (רע"פ 8685/17 לוינ' מדינת ישראל (19.11.2017)).

זאת ועוד, ככלל, לא תינתן רשות ערעור על חומרת העונש, אלא במקרים מיוחדים בהם מתגלה סטייה קיצונית ממדיניות הענישה המקובלת בעבירות דומות (ראו: רע"פ 5300/18 סלאמה נ' מדינת ישראל (12.7.2018)).

טענות המבקש לעניין נקיטת אכיפה בררנית על ידי המשיבה נידונו באריכות על ידי שתי ערכאות קודמות - ונדחו, ואיני רואה מקום לדון בהן בשלישית, בייחוד שעה שהן מבוססות בעיקרן על ממצאי עובדה ומהימנות, אשר אין זו דרכה של ערכאת הערעור להתערב בהן - מקל וחומר ערכאת הערעור ב"גלגול שלישי".

אף לא מצאתי כי העונש שהוטל על המבקש חורג באופן קיצוני ממדיניות הענישה במקרים דומים.

4. באשר לטענה כי המשיבה נמנעה מאיחוד דו"חות החניה בכוונה להכביד עליו, יוער כי אפשרות צירופם של כתבי אישום נעשית באחת משתי דרכים: האחת, מכוח סעיף 39 לחוק העונשין, התשל"ז-1977, לפיו מורשע בדין רשאי לבקש כי בית המשפט יידון אותו גם בשל עבירות אחרות שהוא מודה בהן; והשנייה, לפי סעיף 90 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, מכוחו רשאי בית המשפט, לפני הכרעת הדין, להורות על איחוד הדיון בכתבי אישום נפרדים התלויים ועומדים באותו בית משפט, ובלבד שניתן לצרפם לפי סעיפים 86 או 87 לאותו חוק. בהקשר אחרון זה נפסק כי היוזמה לאיחוד הדיון לפי סעיף 90 יכולה שתיעשה על ידי בית המשפט עצמו או על ידי אחד מהצדדים (רע"פ 404/17 עובדיה נ' מדינת ישראל, פס' 25 (30.8.2020)).

הנה כי כן, שעה שהמבקש יכול היה בנקל להגיש בקשה לאיחוד ההליכים המתנהלים נגדו - אין לו אלא להלין על עצמו על ההכבדה הנגרמת לו.

5. משלא מצאתי טעם המצדיק את קבלת הראיות בשלב דיוני מאוחר זה, אין מקום לקבל אף את הבקשה לצירוף ראיות (וראו: יוסף אלרון "קבלת ראיות שלא על פי סדר הדין" המשפטיב 15 (2007)).

6. אשר על כן, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, כ"ה באדר התשפ"א (9.3.2021).

ש ו פ ט